

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 49389

гр. София, 03.06.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 123 СЪСТАВ, в закрито заседание на трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВАНКА ГР. МИТЕВА

като разглежда докладваното от ИВАНКА ГР. МИТЕВА Частно гражданско дело № 20221110113110 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО Е ПО РЕДА НА чл. 417 ГПК.

Софийският районен съд е сезиран от М. В. от гр. Стара Загора със заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК, като се иска постановяване на незабавно изпълнение и издаване на изпълнителен лист срещу Д.А. П. от гр. София за сумата от 8000 лв., за сумата от 800 лв. - договорена компенсация и за сумата от 1092.11 лв. – лихва за периода от 12.11.2019 г. до 11.03.2022 г., въз основа на запис на заповед, издаден на 12.07.2019 г. Претендират се „лихвата до изплащане на вземането“, както и разносните по делото.

Нормата на чл. 417, т. 10, предложение 1 ГПК установява, че заявителят може да поиска издаване на заповед за изпълнение, когато вземането, независимо от неговата цена, се основава на запис на заповед. По правилата на чл. 418, ал. 1 ГПК, когато със заявлението е представен документ по чл. 417, на който се основава вземането, кредиторът може да поиска от съда да постанови незабавно изпълнение и да издаде изпълнителен лист. Съобразно чл. 418, ал. 2 ГПК съдът издава изпълнителен лист след като провери дали документът по чл. 417 ГПК е редовен от външна страна и дали удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника.

В чл. 535 от Търговския закон са посочени изискуемите реквизити на ценната книга „запис на заповед“. Чл. 535, т. 3 от ТЗ предвижда, че записът на заповед следва да съдържа падеж. Падежът се определя съгласно чл. 486 от

ТЗ, приложим съответно и за „запис на заповед“, по силата на чл. 537 от ТЗ. В ал. 1 на чл. 486 от ТЗ е посочено какъв може да бъде падежът. Съгласно чл. 486, ал. 2 от ТЗ менителница, издадена с падежи, определени по друг начин или с последователни падежи е нищожна.

В конкретния казус, в процесния запис на заповед, въз основа на който се иска издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и на изпълнителен лист падежът е **определен некоректно, неясно и в нарушение изискванията на чл. 486, ал. 1 ТЗ**. Изразът в титулната част на документа „срещу представяне на този запис на заповед“, води на извод за приложение нормата на чл. 536, ал. 2 ТЗ – че ценната книга се смята платима **„на предявяване“** – падеж по чл. 486, ал. 1, т. 1, вр. чл. 536, ал. 2 ТЗ. Изразът **„следва да бъде предявен за плащане в срок от четири месеца от датата на издаването му“**, води на извод за определяне от издателя, съобразно чл. 487, ал. 1, изр. 3 ТЗ на по-къс от едногодишния, установен в изр. 2 срок за предявяване за плащане на записа на заповед. Впоследствие в същия документ е налице клауза за начисляване на „еднократна компенсация“ при **„неиздължаване на сумата в тримесечен срок“**. Следва текст: „Сумата ведно с компенсацията трябва да се издължи в **четиримесечен срок** от датата на издаването на запис на заповед. **След изтичане на четири месеца от датата на издаването записа може да бъде предявен по законно установения ред**“. Всичките клаузи в процесния документ, представен по делото в препис, въз основа, на който се иска издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК, постановяване на незабавно изпълнение и издаване на изпълнителен лист (лист 10 от делото), **водят до абсолютна неяснота относно падежа** на цялата главна сума от 20 000 лв. (част от която в размер на 8000 лв. е предмет на делото), съответно до извод за нищожност на същия документ, на основание чл. 486, ал. 2 ТЗ, приложим съответно и за „запис на заповед“, по силата на чл. 537 от ТЗ. Предвид неяснотата на падежа на главната сума, която неяснота е равнозначна на липса на падеж и прави нищожен документа, наречен „запис на заповед“ (чл. 486, ал. 2 ТЗ), задължението за плащане на „еднократна компенсация“ в размер на 10 %, поето в същия документ, настоящият съдебен състав приема за нищожно, на основание чл. 459, ал. 1, изр. 2, вр. чл. 537 от ТЗ.

Предвид изложеното, съдът намира, че Заявлението на М. В. от гр. Стара

Загора за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК, за постановяване на незабавно изпълнение и за издаване на изпълнителен лист срещу Д.А. П. от гр. София за сумата от 8000 лв., за сумата от 800 лв. – договорена компенсация и за сумата от 1092.11 лв. – лихва за периода от 12.11.2019 г. до 11.03.2022 г., въз основа на запис на заповед, издаден на 12.07.2019 г., се явява неоснователно и като такова следва да бъде отхвърлено.

С оглед изхода на делото, на заявителя не следва да се присъждат и разноси за производството, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Воден от горното, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло заявлението на М. В. с ЛНЧ 1001272531 с адрес /АДРЕС/ за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК, за постановяване на незабавно изпълнение и за издаване на изпълнителен лист **срещу** Д.А. П. с ЕГН ***** с адрес /АДРЕС/ за сумата от 8000 лв., за сумата от 800 лв. – договорена компенсация и за сумата от 1092.11 лв. – лихва за периода от 12.11.2019 г. до 11.03.2022 г., въз основа на запис на заповед, издаден на 12.07.2019 г., ведно със законната лихва, считано от 11.03.2022 г. до изплащане на задължението, като неоснователно, на основание чл. 417, т. 10, предложение 1 ГПК, вр. чл. 535 ТЗ, вр. чл. 486, ал. 2 и вр. чл. 459, ал. 1, изр. 2 от ТЗ, и чл. 418 ГПК, както и за направените по делото разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО може да се обжалва с частна жалба пред СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД в едноседмичен срок от датата на получаване на съобщението от заявителя, на основание чл. 418, ал. 4 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____